

Sygn. akt IV U 1343/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2014r. w S.

odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 23 października 2013 r. Nr (...)

w sprawie W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1343/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...). organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej W. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona W. W.. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczona W. W. urodzona (...) w dniu (...). wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni chorób układu krążenia, stawu kolanowego i kręgosłupa uznała ją za zdolną do pracy. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: ortopedy dr nauk med. J. S.,

kardiologa dr nauk med. J. M. i neurologa A. S.. Biegli w swojej opinii (k. 9-13) stwierdzili u ubezpieczonej nadciśnienie tętnicze, mięśniaki macicy z amputacją trzonu macicy, rozległe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z zespołem bólowym, uszkodzenie obu łokotek stawu kolanowego prawego po urazie (...), stan po skręceniu stawu skokowego prawego, zmiany zwyrodnieniowe kolana prawego. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodują niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich warunków zawartych w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych lekarzy. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że W. W. jest osobą zdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczynie. Z opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych przez Sąd Okręgowy wynika, że przy ocenie stanu zdrowia wnioskodawczynie i uznaniu, że rozpoznane u niej schorzenia nie naruszają funkcji organizmu w stopniu sprowadzającym niezdolność do pracy, biegli oparli się na dokumentacji medycznej dołączonej do akt sprawy i przeanalizowali wyniki badań dotychczasowego leczenia wnioskodawczynie. Zdaniem biegłych zgłaszane przez nią dolegliwości i ich stopień zaawansowania nie mają znaczenia dla oceny zdolności do pracy. Sąd Okręgowy, dokonując oceny prawidłowości wydanych opinii uznał je za miarodajny dowód w sprawie, tym bardziej, że biegli ocenili wszystkie zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości.. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiedział się wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. wyrok z dnia 12 lipca 2005 r., II UK 288/04). Skoro biegli nie stwierdzili żadnego upośledzenia funkcji organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy, oznacza to, że może ona podjąć dotychczasowe zatrudnienie zgodnie z poziomem swoich kwalifikacji.

Ubezpieczona nie kwestionowała opinii biegłych, nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.1 kpc orzekł jak w wyroku.